

Fotnot 109, Dag 2, Kapitel 25 (ännu obetitlat), ur *Karl Retter av Raftö, eller: Den sannfärdiga historien om Karl Retter av Raftö så som hans äventyr utspelade sig under några dagar i augusti 2013 på de bohuslänska, dalsländska och värmländska vägarna:*

Detta om vegetarianism, eller *pescetarianism*, som det ju egentligen handlade om, hade vuxit fram under en längre period för Retter. Man kan läsa små notationer om det i dagboken alltsedan vårterminen 2011 (men framförallt under våren 2012, se sidorna 312f, 325f, 377f). Först och främst verkar ställningstagandet ha att göra med Rosianatas successiva förvandling från cykel till häst, - och att detta gjorde honom alltmer uppmärksam på vad att äta och inte, på vad som var vegetabiliskt respektive kött, ”då jag aldrig skulle kunna äta henne, men äta det som hon äter” (*Karl Retter*, s. 312). Och ju mer han läste om de vandrande riddarnas hållning gentemot de svaga och oskyddade, de värnlösa – och deras mathållning –, desto säkrare på sin sak blev han, det vill säga att dagens vandrande riddare snarare skulle vara vandrande vegetarianska riddare, - att deras uppdrag idag även skulle omfatta ”hästarna, korna, grisarna, humlor och bin” (*Ibid.*, s. 313). Denna hållning, som inte på något sätt gjorde djuren till enkla offer för en, vad ska vi kalla det, mänsklig logik i vilken de var dömda att ätas upp; ”*I sig själva* håller de alla världens krafter, - som lejonet som inte ens bryr sig om Don Quijote, den mäktigaste av alla riddare. Men mot människan så som hon har blivit, med hennes vapen och industrier, hennes *aptit*... så är jag säker på att Quijote också skulle vilja att jag, Karl Retter av Raftö, uppfångade dessa i mina äventyr.” (*Ibid.*, s. 314). Hur som helst, - detta, tillsammans med de buddhistiska drag som influerat Retters ridderskap och uppdaterat det (jfr. exempelvis Kapitel 12 och Kapitel 20), gjorde att han under höstterminen 2013 slutade äta kött. Fisk, vilket ju också är kött, stod alltså fortfarande på menyn, men ”när jag väl kommit ut på vägarna och ätit upp min matsäck, där förmodligen såväl tonfisk som makrill kommer finnas, och funnit de rika proteinkällorna gömda i naturens lönnliga gångar, då lär jag också upphöra med detta, kvickt.” (*Ibid.*, s. 377). – Vad gällde mejeriprodukter, inte minst ägg, så visste Retter emellertid inte. Eller han visste att Unga Fröken Kornell fantiserade om att hålla höns i sin koloniträdgård, vilket förmodligen skulle innebära ”att vi också skulle äta de värpta äggen” (*Ibid.*, s. 378). Därför valde han att bordlägga denna fråga och vänta och se.